

Tudorel Urian. Goana după aur

written by [Tudorel Urian] | July 5, 2019

În momentul în care PSD a lansat pentru prima dată în spațiul public ideea iresponsabilă a repatrierii rezervei de aur a României (103,6 tone), pentru a nu mai plăti taxele de depozitare la Banca Centrală a Londrei, guvernatorul BNR a avut o intervenție fermă și clară: ar fi un dezastru! Prezența aurului la Londra este o garanție a solvabilității României pe plan internațional. Dovada cea mai clară că acel aur există în exact cantitatea comunicată, pentru că nimeni nu poate umbla la el fără ca acest fapt să fie consemnat în registre foarte stricte. Adus în România, totul se poate măslui sub presiunea politică, așa cum o dovedesc atâtea statistici de tot felul care anunță în țară un boom economic pe care îl invidiază toată Europa în vreme ce o grămadă de oameni își pierd slujbele, autobuzele circulă fără aer condiționat, drumurile arată ca după război, spitalele și școlile le aduc aminte cu nostalgie bunicilor noștri de primii lor ani de viață și se discută deschis despre un proiect prin care copiii să fie obligați prin lege să-și întrețină părinții, care au contribuit o viață întreagă cu bani la bugetul de stat. Ce investitor străin sau bancă, căreia i se cere un credit ar putea crede, într-o negociere, că România are într-un depozit din țară atâta aur cât îi spune cel din fața sa și cum ar putea să verifice informația? Să meargă în depozit, să verifice fiecare lingou să vadă dacă este din aur sau altceva și apoi să cântărească întreaga cantitate? Este o aberație totală, câtă vreme banca din Londra ar putea oferi dovada absolută în 30 de secunde.

În pofida acestei explicații care ar putea convinge orice vietate purtătoare de creier, Șerban Nicolae și alți vizionari din PSD au mers mai departe și au convins parlamentul să adopte o lege privind repatrierea aurului. Nu știu alții ce cred, dar mie mi se pare destul de clar, cunoscând apetitul lucrativ al liderilor PSD, că acest aur nu ar fi adus în țară doar pentru a fi închis într-un depozit, cu pierderea, oricum, a credibilității României pe piețele internaționale. El ar fi pus „să lucreze” în ideea de a produce profit, dar privind din perspectiva experienței arătate de PSD în ultimii ani, cu siguranță ar produce pagubă. Dar cum credibilitatea, oricum va fi pierdută, ce mare lucru să se piardă și aurul. Salariile și pensiile nesimțite ar putea să mai fie plătite o bucată de vreme.

Spre stupoarea mea (și poate nu numai a mea), în ziua votului unei noi conduceri a BNR, domnul Adrian Vasilescu, consilierul guvernatorului Mugur Isărescu a acordat un interviu în presa cotidiană în care a anunțat că „BNR

își dorește repatrierea cât mai rapidă a aurului”. O asemenea declarație făcută într-un asemenea moment a părut o demisie morală jalnică, echivalentă cu o trădare de țară de dragul păstrării unei funcții bine plătite. Din fericire, guvernatorul Mugur Isărescu (care, între timp, a obținut un nou mandat în fruntea BNR) a pus lucrurile la punct declarând că dacă președintele Iohannis va promulga legea votată de parlament, aurul va trebui adus în România doar pentru a „fi văzut de lume că există”, după care ar trebui redepozitat într-o bancă din străinătate. Acum, dacă Banca Centrală a Londrei garantează că este acolo, cine ar mai avea nevoie să vadă cu ochii lui că acest aur există și de unde ar ști că ceea ce vede este exact cantitatea comunicată (103, 6 tone)? Mai ales că toată distracția asta ar costa bugetul României 15.000.000 – 20.000.000 de euro.

Oricât m-aș strădui îmi este imposibil să accept explicațiile oferite de liderii PSD că, adusă în țară, rezerva de aur va fi mai bine păzită și că vor fi economisite taxele de depozitare . Iar ideea, mai degrabă cinică, a lui Mugur Isărescu, că vor veni românii să vadă că aurul există sună ca o glumă tristă, mai ales că prețul acestei „verificări” nu este chiar o bagatelă. Aproape că aș paria că la întoarcerea în Anglia, sau unde se va hotărî aurul ar putea cântări ceva mai puțin, lucru (poate) explicabil la o asemenea odisee. La urma urmei, *grosso modo* vorbind, la nivelul rezervei valutare a unei țări, 103,6 t. sau 100 t este ceva cam tot pe acolo. Dar pentru unii această diferență poate să însemne foarte mult.

Nu e mai bine să lăsăm aurul la locul lui și să ne vedem de ale noastre? Președintele Iohannis și, poate, CCR ar trebui să țină cont de poziția impecabil argumentată a guvernatorului Mugur Isărescu!